

Mèo Trên Lầu Hoa Dưới Lầu

Contents

Mèo Trên Lầu Hoa Dưới Lầu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9

Mèo Trên Lầu Hoa Dưới Lầu



Giới thiệu

Hắn ở phía trên lầu của cô, nuôi một con mèo. Cô ở dưới lầu của hắn, trồng một sân thượng đầy hoa cỏ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-tren-lau-hoa-duoi-lau>

1. Chương 1

Lâm Vi Vi từ trước đến giờ là cô bé có tính tình rất tốt, dùng lời nói đang lưu hành hiện tại để hình dung thì chính là bánh bao mềm. Hứng thú và sở thích của cô cũng không nhiều, một trong số đó chính là trồng hoa. Trên ban công nhà trọ cô ở cơ hồ là có đủ các loại hoa, mỗi sáng sớm rời giường nhìn thấy hoa nở rực rỡ thì tâm tình một ngày cũng sẽ trở nên rất tốt. Vào một ngày sáng sớm, khi cô mang bình nước nhỏ đến tưới nước cho chậu cúc Ba Tư của cô thì từ trên trời rơi xuống một con mèo màu xám tro. Nói đúng ra hẳn là từ lầu trên nhảy xuống. Con mèo đáp xuống trên chậu cúc Ba Tư của Lâm Vi Vi, một đôi tròn mắt màu hổ phách thẳng tắp ngó chừng Lâm Vi Vi, sau đó ưu nhã liếm liếm móng vuốt của nó rồi xoay người rời đi. Vi Vi ngu ngơ nhìn bóng lưng con mèo kia đi xa.

“A! Tôi. . . cúc Ba Tư của tôi” Bị mèo đè bẹp rồi. .

Đây chỉ là một bắt đầu, vì con mèo đó dường như rất thích nhà của Lâm Vi Vi. Mỗi ngày hầu như nó đều sẽ nhảy xuống ban công lầu cô ở chơi một lát. Không phải là đề nết chậu hoa thì chính là đem mầm hoa nhỏ vừa mới trồng trừ tận gốc. Hơn nữa còn xuất quỷ nhập thần khó lòng phòng bị. Lâm Vi Vi chỉ vừa đi ra ngoài mua thức ăn thôi, khi trở về cô liền phát hiện, Thiên Trúc Quỳnh mà ngày hôm qua cô phần đầu cả đem để chiết cây đã té trên mặt đất hấp hối, còn sân thượng thì một đống hỗn độn.

Bánh bao mềm Lâm Vi Vi nhin ba lần, thì không bao giờ ... cho phép có lần thứ tư nữa! Cô đã sớm hỏi thăm được, chủ nhân của con mèo này ở phòng 302 trên lầu của cô. Cô đem lời nói chuyện cần nói với nhau ở trong đầu lặp lại nhiều lần, lúc này mới khua lên dừng khí đi lên lầu. Phòng 302 là của hộ gia đình gần đây mới dọn đến, hàng xóm cách vách chỉ gặp qua hắt một lần, họ nói đó là một chàng trai cao cao gầy gầy. Hắt rất ít ra khỏi cửa, cho nên tất cả mọi người đều không quen, ngay cả tên gì cũng không biết. Lâm Vi Vi gõ cửa, lúc đầu không có người đáp lại. Cô gõ kéo dài một phút đồng hồ, sau đó cánh cửa phòng đóng im lìm rất cục cựa cũng mở ra một đường nhỏ. Một đôi mắt màu hổ phách thành hình xuất hiện ở trước mặt, khiến Lâm Vi Vi bị dọa đến vội vàng lui về phía sau, kết quả tự mình trật chân té ngã đặt mông ở trên mặt đất.

Nghe thấy bên trong cửa truyền đến tiếng cười khê, mặt của Lâm Vi Vi có chút nóng, cô lập tức bò dậy vỗ vỗ lớp bụi trên váy. Lúc cửa mở ra hoàn toàn, thì Lâm Vi Vi nhìn thấy một chàng trai mặc áo T tuất màu trắng. Trong lòng ngực của hắn chính là con mèo thường xuyên đến nhà Vi Vi quấy rối.

Chàng trai mi thanh mục tú trắng tinh sạch sẽ đang nhếch miệng cười khê, “Có chuông cửa mà không bấm, chẳng lẽ gõ cửa thì tay không đau sao?” Mặt của Lâm Vi Vi càng nóng hơn rồi, chàng trai ở trước mắt so sánh với những đứa con trai cô từng gặp đều dễ nhìn hơn nhiều, còn nữa khi hắn cười lên còn có lúm đồng tiền nhỏ.

“ Anh. . . mèo của anh luôn đến nhà tôi quấy rối, đem hoa của tôi cây của tôi phá cho nát hết!” Vi Vi có chút lúng túng, nên nói chuyện cũng lắp bắp . .

“Như vậy à ——” Chàng trai kéo dài tiếng nói, hất giơ tay lên vỗ vỗ đầu của con mèo, “Là Lucy không đúng rồi, tôi thay nó xin lỗi cô. Như vậy đi, tôi có thể đến nhà cô để xem một chút cô tổn thất thế nào, sau đó tôi bồi thường lại cho cô được không?” Hắn giơ giờ móng vuốt của con mèo lên cười rục rỏ.

“Sao?” Lâm Vi Vi ngẩn người, rồi liên tục xua tay, “Bồi thường thì không cần, tôi chỉ tới để nhắc nhở một tiếng thôi.”

“Nhất định phải làm thế, tôi là hàng xóm mới của cô, tôi không hy vọng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa cô và tôi, đúng không?”

Nụ cười của chàng trai này giống như là có một loại ma lực vậy, khiến Lâm Vi Vi ngu ngơ gật đầu. Chờ khi hắn mang giấy xong, ôm Lucy xuống lầu thì Lâm Vi Vi mới phục hồi tinh thần lại, hắn và cô có quan hệ gì chứ? Mặc dù đã nhìn qua một lần rồi, nhưng khi Lâm Vi Vi lại một lần nữa nhìn thấy thẩm trạng trên sân thượng, cô vẫn không nhận được mà hít một hơi khí lạnh. Lúc trước cây hoa non còn hấp hối, thì lúc này đã hoàn toàn chết luôn.

Chàng trai kia rất là có hứng thú đi tham quan trong nhà của Vi Vi. Bức tranh màu xanh nhạt treo trên vách tường màu vàng nhạt làm trang trí, gia cụ đơn giản nên bài trí cũng đơn giản, làm cho cả căn nhà nhìn qua đều rất sạch sẽ nhưng lại không mất đi sự ấm áp. Sau khi hắn đến phòng khách nhìn thấy giá vẽ và thuốc màu đang đặt ở đó liền quay đầu hỏi, “Cô là sinh viên mỹ thuật tạo hình sao?” .

“Không phải, đây chẳng qua là sở thích mà thôi.” Vi Vi lắc đầu đi ra phía trước cầm lấy một tấm vải che lại bức tranh Violet còn chưa hoàn thành. Chàng trai cuối cùng đã đem tấm mắt dừng lại ở trên ban công. .

“Quả thật . . . Là thê thẩm không nở nhìn.” Chàng trai lắc đầu, hất giơ con mèo lên ” Lucy có nghe hay không, sau này không thể đến nhà chị quấy rối nữa, nếu không ta đem người đuổi đi, biết không?” Hắn mang bộ dạng trẻ con nói với con mèo, nhưng con mèo kia tựa hồ cũng nghe và hiểu được chàng trai này đang nói cái gì, nó liền meo một tiếng. .

Sau đó chàng trai rời rời đi. Hắn xuống phòng cô thăm dò một vòng, rồi nói xin lỗi. Nhưng Lâm Vi Vi ngay cả tên hắn là gì cô cũng không có hỏi. Sự xuất hiện của chàng trai kia thật giống như một cảnh nhỏ nhỏ trong mơ. Vi Vi nằm ở trên giường hồi tưởng đến tất cả chuyện xảy ra vào ban ngày, thật giống như có chàng trai ôm một con mèo bước ra từ bức tranh màu nước, rồi đi tới nhà cô vậy.

“Tôi không phải là ngủ đến đầu óc mơ màng rồi chứ?” Vi Vi sờ sờ đầu óc của mình. .

2. Chương 2

Lâm Vi Vi sau khi tỉnh ngủ, theo thường lệ cô sẽ tưới nước cho hoa hoa cỏ cỏ, mặc dù cô đã đem mảnh vụn và đất rớt của ngày hôm qua dọn dẹp rồi, nhưng ở trong khe gạch vẫn còn sót lại một ít đất. Cô quyết định một lát phải cố gắng quét dọn dù phải nhắm mắt làm ngơ, tránh cho đến lúc đó lại đau lòng vì bồn Thiên Trúc quý.

Cô đem tóc búi thành một búi cao ở trên đầu, mặc quần thể thao rồi cầm lấy bàn chải gục trên mặt đất dùng sức chà mấy cái khe gạch. Nhìn bộ dáng này quả thực cùng nữ otaku (chui trong nhà) không có gì khác nhau. Mặc dù cô tự xưng là tiểu Thanh Tân. Đang ở lần thứ ba cô dùng xẻng và dao cạy đất từ khe hở thì tiếng gõ cửa vang lên.

Hả? Là ai? Hơn nữa chỉ gõ ba tiếng.

Lâm Vi Vi suy nghĩ một chút, cô ở thành phố S không có thân thích không có bằng hữu cũng không có ai gửi chuyển phát nhanh gì cho cô, là ai gõ cửa đây? Cô phúi phúi tay từ mắt mèo gắn trên cửa nhìn ra bên ngoài. Cái con mèo ở trên lầu đang ngồi chồm hổm ở trước cửa của cô gái lỗ tai.

“Mày hôm nay không từ cửa sổ nhảy xuống nữa hả?” Lâm Vi Vi vừa nói vừa mở cửa, sau đó cô ngậy ngậy cả người. Ở trước cửa nhà cô đang đặt một chậu Thiên Trúc quý. Là cái chậu hoa rất đáng yêu màu xanh da trời, phía trên nó có vẽ một con gà nhà, sau lưng còn viết hai từ Anh văn”WO”. Lâm Vi Vi gãi gãi đầu ngồi chồm hổm xuống, “Lucy à, đây là chủ nhân mày đưa đây sao?” .

Lucy vẫn như cũ, tiếp tục gãi lỗ tai mà không để ý đến câu hỏi của Lâm Vi Vi. . “Hỏi một con mèo, đầu óc mình là bã đậu sao?” Lâm Vi Vi lăm bằm lâu bầu nâng bồn Thiên Trúc quý lên. Nhưng lúc này Lucy liền có phản ứng, nó meo một tiếng. Tựa hồ là đồng ý với Lâm Vi Vi chủ đề đầu óc bã đậu. Cô sưng sốt, nhìn Lucy đuôi lưng một cái , sau đó nó duyên dáng đi vào nhà của cô. .

Chờ một chút? ! Nó đi vào làm cái gì? ! Vi Vi có một loại dự cảm không tốt, Lâm Vi Vi vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Lucy nhẹ nhàng nhảy lên hoa của cô vừa mới chiết cành, sau đó thoát ra ngoài cửa sổ. Chỉ nghe thấy”Loảng xoảng” một tiếng.

“Tôi. . . Bạc Hà của tôi a!” Chậu hoa lại một lần nữa vỡ nát, mang theo móng vuốt bùn đất còn in một dấu trên vách tường.

Lâm Vi Vi tức giận lấy điện thoại di động ra chụp lại thảm trạng rồi post lên Weibo lên lên án một con mèo thói đáng hận, sau khi cô phát biểu xong, thì ba phút đồng hồ sau, hệ thống báo có một tin nhắn của người lạ khen Weibo của bạn đang sử dụng . Lâm Vi Vi lập tức phục hồi tin thần lại, như vậy mà còn khen? ! Quả thực là thần kinh mà. Song ngày thứ hai, vào lúc tám giờ rưỡi sáng sớm lại vang lên tiếng gõ cửa. Cũng lại là ba cái. . Lâm Vi Vi lại từ trên mắt mèo dậm thấy được Lucy ngồi chồm hổm ở trước cửa nhà, cô rút kinh nghiệm bài học dạy dỗ lần trước chỉ mở ra một đường nhỏ. Ở cửa nhà cô cũng đặt một chậu Bạc Hà đang nở rộ. Chậu hoa vẫn là màu lam vẽ con gà con như cũ, lần này chữ Anh văn sau lưng là “XI” . Lâm Vi Vi kinh hãi, “Này. . . Đây cũng là chủ nhân nhà mày đưa đây sao? Hắn làm sao biết ngày hôm qua mày lật úp chậu Bạc Hà hả? !” Cô không thể tin được mà nhìn Lucy cùng bạc hà.

Lucy thấy Lâm Vi Vi chậm chạp không đem Bạc Hà bung lên thì không nhin được ngáp một cái, giờ giờ móng vuốt hướng về phía Lâm Vi Vi.

“Mày bảo tao nhận lấy hả?” Vi Vi kinh hãi. Càng làm cho Vi Vi khiếp sợ chính là Lucy lại gật đầu. Lâm Vi Vi sưng sốt vài giây, “Rầm” một cái đóng cửa lại. Cô tựa vào trên cửa run rẩy, chủ nhân của Lucy làm thế nào biết cô bị vỡ bồn Bạc Hà? Tại sao Lucy lại nghe hiểu tiếng người? Tất cả mọi chuyện quả thực là thật rất khó hiểu! Lâm Vi Vi đang nhớ lại chàng trai thanh tú xinh đẹp trên lầu.

A không, chẳng lẽ chàng trai trên lầu của mình là mèo yêu biến thành? ! Mình đã nói sao hần lớn lên lại xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn có năng lực biết trước sự việc! Lâm Vi Vi run rẩy từ trong túi tiền lấy ra điện thoại di động post bài về Chàng trai trên lầu có thể là mèo yêu hóa thân lên Weibo.

Hệ thống thông báo: một người xa lạ sử dụng khen Weibo của bạn.

Lâm Vi Vi: người đứng là thần kinh! Vậy mà còn khen! .

Post lên Weibo xong, Vi Vi liền hướng về mặt mèo nhìn một chút phía ngoài, Lucy đã biến mất, nhưng Bạc Hà vẫn còn ở đó.

Là một người mắc chứng yêu Hoa, để cho một chậu Bạc Hà cô linh ở ngoài cửa sẽ làm cô không nhận được nữa, muốn để thêm một chậu ra ngoài, để một trái một phải đối xứng. Nhưng nếu làm như vậy, thì không phải mình sẽ tổn thất thêm một chậu sao? Hơn nữa nói không chừng còn có thể bị Lucy lật úp. Lâm Vi Vi do dự thật lâu, cuối cùng quyết định tiếp nhận chậu Bạc Hà này. . Cô từ từ mở cửa ra một đường nhỏ, vươn tay bắt được chậu hoa, từ từ kéo vào bên trong. Lúc này, không biết Lucy núp ở chỗ nào đột nhiên xuất hiện, hướng về phía Lâm Vi Vi đang lén lút lút lút cào một móng vuốt. Lực công kích kia là một trăm phần trăm. . Lâm Vi Vi ngây ngốc nhìn ba vết máu xuất hiện trên tay mình. “Wow a a a! Đau quá a!”

3. Chương 3

Lâm Vi Vi thét chói tai hù dọa Lucy bỏ chạy, cô tay chân linh quỳnh chạy đi dùng xà phòng rửa tay mà quên mất đóng cửa. Lâm Vi Vi đem nước rửa tay không ngừng xoa xoa tay, cái chỗ bị cào trúng rất nhanh liền sưng đỏ lên, còn nổi bong bóng nước nhỏ nữa, vừa ngứa vừa đau. Cô không nhận được phải kêu lên một tiếng, cố cầm xà phòng thơm lên rửa sạch sẽ.

“Tôi thấy cô không có đóng cửa nên tiến vào, cô không sao chứ.” .

“A a!” Lâm Vi Vi đang hết sức chăm chú rửa tay, căn bản là không có phát hiện có người đi vào cửa nhà mình, hơn nữa còn xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh, cô bị làm cho sợ đến xà phòng cũng rơi trên mặt đất.”Anh anh. . . Làm sao anh lại vào được!” . “Cửa của cô không khóa, tôi ở trên lầu nghe được tiếng kêu của cô nên đã đi xuống, xem một chút cô có cần giúp đỡ hay không.” chủ nhân của Lucy cười rục rịch.

Anh đừng cười nữa! Lâm Vi Vi rất nội thương, mỗi lần anh ta cười một tiếng, là cô không có sức chống cự lại.

“Tay của cô nhìn qua như bị sưng đỏ, là dị ứng sao?” Chàng trai hướng phía trước tiến tới gần một bước, thuận tay khóa lại vòi nước đang không ngừng chảy.

“Không có chuyện gì. . . Tôi thật không có chuyện gì.” Lâm Vi Vi lúng túng hướng về sau lui một bước, đem tay dẫu ở phía sau, trong đầu cô nghĩ Chàng trai ở trước mắt này là mèo yêu. Đâu có mèo yêu làm ân nhân cứu mạng bao giờ.

“Tôi đề nghị cô mau sớm đi bệnh viện kiểm tra. . . Tôi thật xin lỗi bởi vì tình huống đặc biệt, nên năm nay vắc-xin phòng bệnh của Lucy còn không có tiêm.” Chàng trai khẽ nhíu mày ánh mắt rất chân thành nhìn Vi Vi nói, “Dĩ nhiên, bởi vì Lucy đã gây ra chuyện, nên tôi sẽ chịu trách nhiệm tiền chữa trị, về điểm này thì không cần lo lắng.”

“ Không có. . . Không có tiêm vắc-xin phòng bệnh.” Lâm Vi Vi trong nháy mắt, não của cô bởi vì bị câu ‘mèo không có tiêm vắc-xin phòng bệnh’ mà bắt đầu xuất hiện các loại hậu quả do không có chạy chữa kịp thời. Không không không, cô thừa nhận trí tưởng tượng của cô có chút phong phú. . .”Tôi. . . tự mình đi bệnh viện là tốt rồi. Anh có thể nhường lối cho tôi không? tôi muốn đi thay đồ. A!” .

Không cần hoài nghi, đây là khối xà phòng bị hai người quên lãng ở trên sàn nhà. Lâm Vi Vi một cước giẫm lên xà phòng, cả người hướng về sau phía sau 135°, té xuống. Chàng trai thấy thế liền tay mất lạnh lệ

kéo Lâm Vi Vi lại, nhưng bởi vì trọng lực quá lớn chàng trai cũng bị cô đụng ngã. Hai người cùng ngã vào trong bồn tắm với tư thế kỳ lạ. Sống mũi của Lâm Vi Vi đụng vào xương bả vai của chàng trai, chất lỏng ẩm áp theo xoang mũi chảy xuống nhỏ trên chiếc áo cộc tay màu trắng của chàng trai. . “ Cũng là lỗi của con mèo nhà anh.” Lâm Vi Vi ngẩng đầu nắm lấy lỗ mũi, lệ rơi đầy mặt. .

“Thật xin lỗi, lỗi của con mèo nhà tôi.”

Cuối cùng quần áo vừa thay xong, Chàng trai trực tiếp mang theo Lâm Vi Vi đi bệnh viện gần khu nhà trọ. Có năm người xếp trước bọn họ, nên có đầy đủ thời gian ngẩn người và nói chuyện phiếm. Chỉ là Lâm Vi Vi rất khấn trương, nên trong khoảng thời gian này một câu nói hai người cũng không có nói chuyện, vẫn là Chàng trai mở miệng trước tiên đánh vỡ sự im lặng này. . “Nghĩ lại đến bây giờ tôi còn không có tự giới thiệu mình, tôi tên là Lâm Mục.” Chàng trai mỉm cười, “Còn cô?”

“Lâm Vi Vi, Vi của Hoa Tử Vi.” .

“Thật là một cái tên hay, tôi có thể gọi cô là Vi Vi không?” Lâm Mục nói, “Tôi mới chuyển đến hơn một năm, trước kia cũng không nhìn cô lần nào, chỉ nghe hàng xóm cách vách nói đó là phòng ở của nhà cô.”

“Ừ. . .” Vi Vi gật đầu, phòng này là nhà cô không sai. Nhưng mà bây giờ nhà cô đã dọn đi thành phố B rồi, bộ phòng ốc này, cô cũng là thừa dịp ngày nghỉ mới trở lại ở. .

Bởi vì Lâm Vi Vi vẫn cảnh giác chủ đề giữa hai người không có bao nhiêu, sau khi mở danh sách ra gọi tên thì bác sĩ nhìn một chút vết thương của cô, cho cô chút ít thuốc dị ứng, nhưng chủ yếu là phải tiêm thuốc ngừa. Vô duyên vô cớ bị mèo cào còn chưa tính, còn bị tiêm! Lâm Vi Vi rất sợ tiêm, mỗi lần tiêm cô đều gào khóc thảm thiết .

Cô lôi kéo tay y tá không ngừng nói nhẹ một chút nhẹ một chút, lúc kim tiêm muốn đâm vào da thì cô liền né tránh, khiến cho một mũi tiêm này thật lâu cũng tiêm không được, cuối cùng ngay cả Lâm Mục cũng chịu không được. Hắn đi tới ôm lấy Lâm Vi Vi, thừa dịp cô bị cái ôm đột ngột làm cho ngẩn người, tiểu thư y tá liền quyết đoán một kim đâm xuống. Đại khái trong lòng cũng cố ý, nên kim đâm vào khá đau, Lâm Vi Vi liền gào thét lên. . “Đều lớn như vậy rồi còn kêu la cái gì, nhanh bảo bạn trai ôm đi, để tiêm xong sớm!” Tiểu thư y tá nhúc nhích đầu nhìn Lâm Vi Vi còn đang gào thét, liền nói ra lời kinh người.”Cô về nhà mà hò hét, sợ tiêm như vậy thì sau này đừng có đòi tự tử.”

“Cái gì? !” Lâm Vi Vi kinh hãi, đây là tình huống gì? Vi Vi thoáng cái phản ứng không kịp, suy nghĩ trọng điểm của cô nên đặt ở là “Bạn trai” hay là “tự tử” đây? .

Cô bối rối đẩy Lâm Mục ra, “Anh ta không phải là bạn trai tôi!” mặt Lâm Vi Vi đỏ lên như sắp nhỏ ra máu.

“Thôi đi, xấu hổ như vậy. giờ định chia tay sao?”

“.” Lâm Vi Vi liền phát điên, ngay cả thể tiêm ngừa cũng chẳng quan tâm nữa, xoay người liền chạy ra khỏi phòng tiêm thuốc

4. Chương 4

Lâm Vi Vi thích động vật nhỏ, nhưng sẽ không thích loại rất nghịch ngợm không nghe lời lại hay công kích người khác. Lâm Vi Vi thích trai đẹp, nhưng mà cô không thích trai đẹp làm người ta khó hiểu hơn nữa còn rất thần bí khiến người khác sợ. Từ những điều trên tổng hợp lại, trước mắt ẩn tượng Lâm Vi Vi đối với Lâm Mục và Lucy quả thực quá xấu. Lâm Mục cầm lấy thẻ bệnh án của Lâm Vi Vi và đuổi theo, ai biết Lâm Vi Vi chạy nhanh vô cùng, chỉ là một thời gian nháy mắt cô đã không thấy tăm hơi!

Lâm Mục có chút buồn rầu cười cười, “Hiện tại phải làm sao mới tốt đây, hình như bị ghét rồi.” . Cho nên, Lâm Mục chỉ có thể nghĩ ra cách, là mỗi ngày cũng sẽ để ở trước cửa nhà của Lâm Vi Vi một chậu hoa khác nhau. Ngày thứ nhất nhận được chính là Violet cùng thẻ bệnh án của cô. Ngày thứ hai là Cúc Ba Tư,

ngày thứ ba là Hàm Tu Thảo. Lâm Mục đã tìm nhiều loại hoa và chậu hoa khác nhau đặt ở cửa nhà Vi Vi. Hơn nữa Lucy cũng không còn xuất hiện, cũng có thể là vì Lâm Vi Vi đem cửa sổ đóng rất chặt Lucy không cách nào đi vào.

Thời điểm Lâm Vi Vi nhận được bốn thứ năm, thì cô quyết định trả lại cho Lâm Mục, hơn nữa nói cho hắn biết không nên đưa tới...nữa. Giữa cô và anh không quen không biết, nếu bởi vì Lucy đã cào làm tay Lâm Vi Vi bị thương thì Lâm Mục đã thanh toán tiền thuốc thang rồi, Hoa ba ngày đầu có thể miễn cưỡng cho rằng vì bồi thường lại hoa đã hỏng, nhưng nếu đưa tiếp thì quá nhiều. Trước mắt Lâm Vi Vi không muốn cùng Lâm Mục có quan hệ gì, cho nên tốt nhất là phải giữ một khoảng cách. Cô vừa xem blog vừa ở trong lòng nghĩ kỹ lời nói khi gặp phải nói như thế nào. . “A, không ngờ anh ta lại chú ý đến mình!” Lâm Vi Vi không nhận được mà kinh hô ra tiếng. Giống như là vẫn không thể tin được cô liền vỗ vỗ gương mặt mình. Chờ sau khi xác định là thật thì giống như kẻ điên hét lên chói tai, rồi ở trong nhà nhảy tới nhảy lui. Đọc sách là một trong các yêu thích của Vi Vi, cô rất thích xem tiểu thuyết, tiểu thuyết tạp thất tạp bát gì Lâm Vi Vi đều có xem, nhưng Giang Hiểu là tác giả mà Vi Vi thích nhất. Cô bắt đầu chú ý đến Giang Hiểu từ khi anh ta chỉ là một tác giả nhỏ vô danh thầm lặng, hiện tại Giang Hiểu đã biến thành tác giả chạm vào có thể phỏng tay. Và đã được xếp hạng trong mười người ở bảng tác giả giàu có. Cô thích đi dạo ở blog của Giang Hiểu, và cô chỉ là một trong những khán giả hâm mộ hắn mà thôi. Lâm Vi Vi ngày cả nhấn lại cũng không có nhấn, chẳng qua là lặng lẽ chú ý .

Hôm nay cô vào xem thì thấy Giang Hiểu viết một bài đăng trên blog thu hút rất nhiều bình luận, tiêu đề là tôi đang yêu một cô gái

Nhìn một chút bình luận điên cuồng bên dưới! Giang Hiểu là của tôi! Vì bài viết này mà nhất thời cô cảm thấy cô bé kia đã biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Cô mặc dù rất thích Giang Hiểu, nhưng mà thích rất lý trí. Cô cẩn thận nhìn bài blog, Giang Hiểu thích cô bé thích mặc váy hoa, thích trồng hoa trồng cỏ, tính tình mọi mặt đều tốt đôi lúc có chút ít ngốc nghếch, hơn nữa rất có trí tưởng tượng. Đây là một cô bé như thế nào đây? Lâm Vi Vi chống cằm nặn óc, căn cứ vào diễn tả của Giang Hiểu , Lâm Vi Vi đã nặn óc mà tưởng tượng ra một tiểu thư nhà giàu ưu nhã ngồi trên xích đu uống trà chiều . . “Là tiểu thư nhà giàu nhàn nhã ở trong vườn hoa uống xong buổi trà trưa sao?” Lâm Vi Vi cũng không biết tại sao lại bình luận ý nghĩ này ra. Rất nhanh lời nhấn lại của cô bị bao phủ trong cơn lũ nước bọt. Đang lúc cô muốn tắt, thì hệ thống lại xuất hiện thông báo, bạn của bạn đã trả lời bạn.

Giang Hiểu: tại sao lại có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ không giống như em gái nhà bên cạnh sao? .

Lâm Vi Vi: Hả? Anh không phải là một trong mười tác giả giàu có sao? Chẳng lẽ không có ở biệt thự? Làm sao có em gái cách vách nhà bên cạnh?

Giang Hiểu: Ha ha! Dĩ nhiên không có, tôi đã đem tiền cố gắng tiết kiệm để sau này theo đuổi cô bé mà dùng. Chỉ là gần đây tôi giống như đã chọc cho cô bé kia không vui rồi, cô ấy không để ý tới tôi. Nếu như tôi nói xin lỗi, thì cô ấy có nói tha thứ cho tôi không?

Lâm Vi Vi rất kinh ngạc tại sao Giang Hiểu chỉ trả lời cho một mình cô, hơn nữa đối đãi với cô giống như là bạn tốt. Ngoài thụ sủng nhược kinh ra cô cũng có chút lo lắng. .

Lâm Vi Vi: chỉ cần anh cố gắng nói xin lỗi..., tôi tin tưởng cô bé kia cũng sẽ tha thứ cho anh.” Đúng vậy a, chỉ cần chịu cố gắng nói lời xin lỗi. Lâm Vi Vi ngẩn người, chẳng biết tại sao cô lại nhớ đến Lâm Mục ở trên lầu. Nếu như anh ta nói lời xin lỗi..., không biết mình có nên tha thứ cho anh ta hay không?

5. Chương 5

Mười phút sau khi Lâm Vi Vi check blog đại thần, phát hiện vốn không có tin nhắn ở hộp thư lại tự nhiên bị dính ở trên trang đầu blog. không thể nghĩ ngờ rằng hâm mộ thật đấy! đại thần lại trả lời tin nhắn của bạn. Điều này làm cho Lâm Vi Vi vốn chỉ hưng phấn một chút nhất thời lảng lảng , hạnh phúc tới quá đột

ngọt làm cho người ta ứng phó không kịp. Lâm Vi Vi ôm gối ở trên giường hưng phấn lăn lộn, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Vi Vi cuống quýt xuống giường sửa sang lại quần và mái tóc rối loạn, đi đến tấm kính đặt ở phòng khách kiểm tra lại, phát hiện bộ dạng của mình không thành vấn đề xong mới ra mở cửa.

Ở ngoài cửa có một người đang ôm bồn Hoa Tú Cầu lớn, cành lá sum xuê, hoa Tú Cầu năm màu che hết cả khuôn mặt của người đó.

“Đây là tặng” giọng của người đó run rẩy nói. .

“Hả? Lại là hộ gia đình trên lầu tặng sao?” Lâm Vi Vi mặc dù rất thích Hoa Tú Cầu. . . Nhưng mà bồn hoa của loại này không thích hợp trồng ở trong phòng a. “Anh cứ để ở cửa đi.” Vi Vi nhìn người đó rất khó khăn để khom lưng đặt bồn hoa, cô liền tiến lên đưa tay phụ giúp, lúc này Lâm Vi Vi mới thấy mặt của đối phương.

“” Lại là Lâm Mục. Nhưng đây không phải là trọng điểm.” Lâm Mục mặt của anh sao vậy? .”

“Không có chuyện gì, chỉ có chút ngứa thôi.” Mặt của Lâm Mục đầy chấm đỏ, miễn cưỡng hướng Vi Vi cười cười. Gương mặt vốn trắng nõn thanh tú hiện tại đã sưng đỏ giống như đầu heo.” Cô có thể nể tình cái này mà. . . Không tức giận nữa được không?” .

Lâm Vi Vi vừa bực mình vừa buồn cười, “Anh rốt cuộc muốn làm gì a. Hoa Tú Cầu có độc anh không biết sao?” Nói xong Lâm Vi Vi xoay người trở về phòng, cầm một cái túi và khăn lông ướt ra.” Anh dùng khăn lông ướt chườm mặt để giảm ngứa trước đã, ngàn vạn lần không nên gãi. Tôi sẽ dẫn anh đi bệnh viện.”

“Vậy cô đồng ý tha thứ cho tôi không?” Lâm Mục chơi xấu không đi không nghe theo, tình nguyện chịu đựng ngứa. . “ Tha thứ, tha thứ cho anh.” Lâm Vi Vi đỏ khóc đỏ cười, “Nhanh lên một chút đi bệnh viện thôi” .

Lâm Vi Vi làm sao cũng không hiểu, Lâm Mục nhìn cũng không ngu a, tại sao anh ta phải làm chuyện này a? Lâm Vi Vi ngồi ở trên xe taxi than thở, cô giả bộ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng mà từ kính thủy tinh phản quang cô có thể nhìn thấy rõ ràng Lâm Mục không ngừng dùng khăn lông lau mặt.

Vẫn là bác sĩ kia, vẫn là y tá đó. Bác sĩ nhìn Lâm Vi Vi mấy ngày hôm trước bị mèo cào, vừa ngắm gương mặt hiện tại đang bị dị ứng sưng phù giống đầu heo của Lâm Mục . .

“Người trẻ tuổi không nên lấy thân thể chính mình ra đùa giỡn.” ông bác sĩ già hắng giọng một cái, dùng bút máy chấm mực ở trên thẻ bệnh án viết như viết thiên thư.” Cậu bị dị ứng rất nặng, tiêm một mũi đi.” .

Cô y tá kia vẫn giống như trước dùng ánh mắt tế nhị nhìn Lâm Mục, “Cô bé, không thể đối với bạn trai mình như vậy nữa.” Vừa nói vừa một kim đâm vào. .

Lâm Vi Vi bùm mặt, rốt cuộc muốn nói bao nhiêu lần mới chịu hiểu.” Anh ấy không phải là bạn trai của tôi a.” Lâm Vi Vi thật muốn chạy đi.

“Tôi quả thật không phải là bạn trai của cô.” Lâm Mục tiếp lời, “Nhưng mà tôi có cơ hội không?” .

Phòng tiêm thuốc yên lặng vài giây, y tá là người phản ứng trước tiên, lấy tay đem mũi tiêm thả xuống gối rồi vỗ tay . . mặt của Lâm Vi Vi lúc đỏ lúc trắng lại một lần nữa bỏ chạy ra ngoài. .

Lần này Lâm Mục đuổi theo cô, hai người giống như cặp tình nhân ngu ngốc chạy tới trong vườn hoa của bệnh viện.

“Cô hãy nghe tôi nói trước đã.” Lâm Mục rất nhanh đã đuổi kịp Lâm Vi Vi, lấy tay giữ cô lại.

“Anh đừng nói với tôi là muốn biểu lộ cùng tôi nhé? Tôi tôi. . . Tôi biết anh mới bao lâu a.” Lâm Vi Vi cảnh giác lui về sau hai bước, giữ vững khoảng cách với Lâm Mục.

“Cô quả nhiên không nhớ tôi.” Lâm Mục thở dài, “Tôi cũng tốt nghiệp ở trường cấp ba Tùng Lan, học trên cô hai lớp. Lúc ấy cô là học sinh mới nhập học đã xin vào nhóm của tôi.”

“Cái gì? Anh là bạn học của tôi?” Lâm Vi Vi kinh hãi.

“Lúc cô mới vừa vào, đã làm một chuyện ngu xuẩn nhất chính là đem nước sơn tường là thuốc màu vẽ, kết quả làm cho bức tranh cứng ngắt phải dùng xăng để lau, cô ở một bên vừa khóc vừa lau khiến cho cả người đều là xăng.” Lâm Mục cười vỗ vỗ đầu Vi Vi, “Có khó khăn sao không tìm tôi, chỉ là chuyện nhỏ thì khóc cái gì nha.”

“Anh anh anh....anh thấy được.” Lâm Vi Vi đỏ mặt, lúc ấy cô cho đó là một việc làm ngu xuẩn nhất định sẽ bị đá ra khỏi hội học sinh. Cho nên chỉ có thể âm thầm khóc vô cùng thương tâm, nhưng khi đó đã qua giờ tan học, nên cô cho là đã không còn ai ở đó.

“Còn có, không phải cô cũng yêu thích tôi đã lâu rồi sao?” .

“Cái gì? Tôi nào có thích anh thật lâu a.” Lâm Vi Vi phản bác, mặc dù cô thừa nhận lúc ấy đối với người có thành tích rất tốt và rất đẹp trai trong truyền thuyết như Lâm Mục có chút mơ ước, mặc dù cô chưa từng gặp anh ta.

“Cô không phải để lại lời nhắn trong blog của tôi sao?” Lâm Mục cười rộ hơn, “Tôi chưa nói sao? Tôi chính là Giang Hiểu.”

Ầm một tiếng, Lâm Vi Vi có cảm giác đầu óc mình bị nổ tung văng lên trời.

Hắn hắn hắn hắn. . . Hắn chính là Giang Hiểu? .

6. Chương 6

Lâm Vi Vi đột nhiên cảm giác thế giới của mình trở nên khó tưởng tượng, có điểm giống như tiểu thuyết. Tác giả siêu nhân đương đại Giang Hiểu lại chính là niên trưởng của cô, hơn nữa còn là hành xóm trên lầu cô, càng làm cho người ta cảm thấy khó hiểu chính là Lâm Mục lại còn nói rất thích cô. Đầu óc Lâm Vi Vi trống rỗng trong thời gian rất lâu, ngay cả chuyện khi nào mình và anh ta quyết định đi tới một quán cà phê cũng không biết. Đợi lúc cô phục hồi tinh thần lại thì Lâm Mục đang lấy tay chống cằm hướng về phía cô cười rộ rỡ. Lâm Vi Vi đỏ mặt cúi đầu thấp xuống, giả bộ nhìn thức uống.

“Có chút hù dọa cô à?” .

“Không có. . .” Lâm Vi Vi nhẹ nói, “Thật cũng không phải bị hù dọa, chẳng qua là quá kinh ngạc thôi. Loại chuyện trùng hợp này cũng sẽ không xảy ra ở trên người của người bình thường.” .

“Thật ra thì cũng không tính là trùng hợp.” ngón tay thon dài trắng nõn của Lâm Mục đang nắm cái muỗng bằng bạc chậm rãi khuấy cà phê, “Cô không thấy tò mò là tôi làm sao biết cô à?”

“Anh làm sao mà biết được?” Lâm Vi Vi quả thật rất tò mò, anh ta làm sao biết cô thích Giang Hiểu đã lâu rồi còn đi lưu quá Ngón.

“Hà hà.” Thật sự là chờ Lâm Vi Vi hỏi thử, nhưng anh ta lại cười mà không nói chỗ hấp dẫn nhất. Anh ta hài lòng nhìn bộ dáng Lâm Vi Vi ngơ ngác nhìn mình.”Tôi biết cô ở tại XX cư xá, tôi biết điện thoại trong nhà của cô, tôi biết cô là người đứng tên sử dụng. Bởi vì bốn năm rồi cô cũng không đổi lại tên người sử dụng, bởi vì tôi là hội trưởng hội học sinh, bởi vì, tôi thích cô.” .

“Niên trưởng. . .” Vi Vi kinh ngạc nhìn Lâm Mục. Lâm Vi Vi lớn lên thanh tú, tính cách điềm tĩnh, từ lúc học cấp ba đến khi lên đại học người biểu lộ tình cảm với cô cũng không ít, nhưng không có một người nào, không có một ai có thể giống như Lâm Mục, khiến cho tim của Lâm Vi Vi run rẩy. Cô ôm lấy ngực, cô có thể cảm thụ được trái tim nơi đó đang đập gia tốc, “Niên trưởng, anh yêu thích tôi vì cái gì đây? Tôi thậm chí. . . Cũng không có cùng anh nói chuyện lần nào.” Lúc cô học lớp mười anh ta học lớp mười hai, cách ba tầng lầu lớp học. Thời điểm cô gia nhập hội, anh bắt tay cô xong liền lui ra phía sau giao lại cho lớp trẻ phía sau.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi tin tưởng việc vừa thấy đã yêu. Dĩ nhiên tôi cũng là người đàn ông lãng mạn, công không cảm nhận được sao?” Lâm Mục nhấp ngụm cà phê cười nói, “Tôi đối với cô vừa thấy đã yêu, lúc ấy đối với bộ dạng cô khóc sướt mướt đã không có chút sức miễn dịch nào, sau đó ít nhiều gì cũng có chú ý tới cô. Chỉ có điều không để cô biết mà thôi.”

Lâm Vi Vi buông thông mi mắt xuống, nắm chắc hai tay khiến cho bộ dạng cô nhìn rất khấn trương.

“Cô cũng không cần cảm thấy khó xử, đây chỉ là tôi tương tư đơn phương mà thôi. Nếu như cô cảm thấy không có cách nào tiếp nhận..., vậy chúng ta cũng có thể làm bạn bè bình thường.” Lâm Mục nhìn bộ dáng khó xử của Lâm Vi Vi thì cười khở. Xem ra chính mình cũng không có mị lực nhiều như trong tưởng tượng “Không phải vậy.” Lâm Vi Vi ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Lâm Mục, trong lòng như bị điện giật lại cúi đầu thấp xuống, “Tôi rất thích Giang Hiểu, thích văn chương của anh ấy tiểu thuyết của anh ấy, anh vừa là Lâm Mục lại là Giang Hiểu. Đến lúc đó tôi có chút không phân rõ rốt cuộc là tôi thích Giang Hiểu hay là Lâm Mục.”

“Vậy lúc cô thích Giang Hiểu thì tôi chính là Giang Hiểu, lúc cô thích Lâm Mục, thì tôi chính là Lâm Mục.” Lâm Mục rất chân thành nhìn Lâm Vi Vi, “Cô có thể cho tôi một cơ hội không? Làm bạn gái của tôi, thì sẽ có phúc lợi là tôi sẽ tiết lộ trước cho cô biết kết cục của bộ XXX.” Vốn là lời nói của Lâm Mục rất tuyệt vời..., nhỏ dần kia đã hoàn toàn phá hỏng không khí. ..

Lâm Vi Vi sửng sốt một chút rồi cười ra tiếng, khiến không khí giữa hai người không có lúng túng như lúc trước nữa.

“Vậy Lucy nhà anh có phải là anh sai nó tới nhà của tôi quấy rối hay không?” Lâm Vi Vi có chút tức giận , “Nó luôn là đem nhà tôi phá hỏng hết.”

“Đúng vậy a, là tôi sai nó làm.” Lâm Mục thừa nhận tội, “Bởi vì tôi muốn cùng em có một cuộc gặp gỡ khó quên.”

“Bốn năm trước sau khi em đi, tôi liền một mực chờ cơ hội. Tôi nghĩ sớm muộn có một ngày em sẽ về đây , tôi phải chiếm trước tiên cơ trước trở thành hàng xóm của em.” .

“Em không có phát hiện những chữ cái trên chậu hoa mà anh đưa cho em có chữ cái ghép vần sao?” .

“Vậy em quả thật có chút ngốc, nhưng mà anh không chê.”

Lâm Mục đáp ứng cho Lâm Vi Vi một ngày thời gian suy nghĩ, Vi Vi trở về đến nhà xong thì trực tiếp chạy ra ban công, đem những bồn hoa Lâm Mục tặng dựa theo thời gian mà xếp thành hàng.”Tôi thích em đã lâu rồi” .

Vi Vi sau khi đem chúng ghép lại với nhau thì có được những lời này. Khóe mắt Lâm Vi Vi không khỏi có chút ướt át

Bồn đầu tiên có chữ WO là Thiên Trúc Lan, Hoa Ngữ của nó là: hạnh phúc khi ở bên cạnh em.

Bồn thứ hai chữ XI là Bạc Hà, Hoa Ngữ: nguyện gặp nhau lần nữa.

Bồn thứ ba chữ HUAN là Violet, Hoa Ngữ: tình yêu đẹp vĩnh hằng, tôi rất thích em.

Bồn thứ tư chữ NI là: cúc Ba Tư, Hoa Ngữ : thuần khiết.

Bồn thứ năm chữ HEN là: Hàm Tu Thảo, Hoa Ngữ: ngượng ngùng.

Bồn thứ sáu chữ JIU là Lục La, Hoa Ngữ : canh gác hạnh phúc.

Bồn cuối cùng chữ LE là chậu Hoa Tú Cầu, Hoa Ngữ: hi vọng.

Vành mắt Lâm Vi Vi đỏ lên gõ cửa Lâm Mục trên lầu “Tôi có tài đức gì để anh tốn nhiều tâm tư như vậy.”

“Tối đúng lúc, anh chuẩn bị bồn hoa thứ tám rồi.” Lâm Mục khom lưng từ phía sau nâng một chậu hoa hồng còn chưa tới lúc nở ra, “Không nhiều không ít vừa đúng mười một cành.” Lâm Mục cười

7. Chương 7

Lâm Vi Vi cho tới bây giờ vẫn không có cảm giác là mình có thể quá may mắn như vậy, thời điểm cô gạt đầu đồng ý cùng Lâm Mục hẹn hò, Lâm Mục đã hưng phấn đem cô bế lên xoay quanh mấy vòng. Lâm Vi Vi lúng túng nhìn người bán hàng của quán cà phê đang che miệng cười trộm, cái này đã biến thành cặp tình nhân ngu ngốc rồi. Lâm Vi Vi có chút bất đắc dĩ ôm cổ Lâm Mục “Anh không thể làm em té.” . Ngày

ngủ còn dư lại, mỗi một ngày đều là hạnh phúc ngọt ngào . Lâm Mục mỗi ngày đều đứng giờ đến gõ cửa nhà Lâm Vi Vi đưa cô đi ăn đậu hủ hoa mà cô thích. Lâm Vi Vi cũng sẽ mỗi ngày sau khi ăn xong bữa ăn tối, liền nắm tay Lâm Mục đi vườn hoa trong chung cư tản bộ. Bọn họ không cần tình yêu oanh oanh liệt, chỉ cần bình thản lâu dài là đủ. .

Một tháng sau Lâm Mục đưa Vi Vi trở lại đại học cô đang học, gặp cha mẹ của Vi Vi.

Ở trước cuộc gặp mặt này, Lâm Mục không tự tin lắm hỏi Lâm Vi Vi, “Chúng ta vội vàng gặp cha mẹ như vậy có tốt không?”

“Vây anh có đồng ý dẫn em đi gặp cha mẹ của anh không?” Lâm Vi Vi hỏi ngược lại.

Lâm Mục gật đầu, “Anh chỉ sợ em không muốn thôi.”

“Em đồng ý. Cho nên anh cũng đồng ý đúng không?”

“Vi Vi.” Lâm Mục ôm lấy Vi Vi, anh hiểu được. Giữa hai người đã không cần quá nhiều lời nói.

Cô dùng thời gian một năm để hoàn thành chương trình học cuối cùng trong đại học, hần dùng thời gian một năm đem chuyện của hai người viết thành một quyển sách. Cô ở trên bức tranh Violet còn không có hoàn, đã tặng thêm Lâm Mục cùng Lucy. Lâm Mục đi dự buổi lễ tốt nghiệp của Vi Vi, trên người mặc một bộ đồ lễ phục màu trắng tỏa sáng, dựa vào thân phận Giang Hiểu mà cô thích, cũng dựa vào thân phận Lâm Mục bạn trai của cô, anh cầu hôn cô. Lâm Mục đang cầm một chiếc nhẫn tứ diệp thảo quý một chân trên đất, “Gả cho anh đi, Vi Vi. Anh sẽ cho em hạnh phúc .”

Thậm chí rất nhiều năm sau, mỗi lần bạn học ở đại học họp mặt, cái đoạn tình sử lãng mạn của Lâm Vi Vi và Lâm Mục vẫn được mọi người kể lại say sưa. Nửa năm sau bọn họ kết hôn, Lâm Mục cũng xuất bản quyển sách này.

Sách có tên Mèo lêu trên, hoa lêu dưới. .

Lâm Vi Vi ngồi trên xích đu ở dưới giàn hoa trong vườn hoa của mình. Lật quyển sách Mèo và hoa ra, suy nghĩ của cô giống như trở lại thời gian học cấp ba. Hội trưởng hội học sinh thần bí sắp rời khỏi trường.

“Cô một người xoắn tay áo, giơ chai xăng khó ngủ liệu mạng đem nước sơn trên bảng lau sạch, vừa lau vừa khóc. Lúc này, Chàng trai ở bên cửa sổ nhìn cô chăm chú thật lâu, rồi đi ra phía trước, ‘Đừng khóc, có việc gọi tôi không phải là xong sao?’” Lâm Vi Vi vừa đọc đến nội dung trên sách. Cô liền ngẩng đầu nhìn anh chàng đẹp trai đang trêu chọc đùa giỡn cùng Lucy.

Tên lương gạt, anh ta từ đầu đến cuối không hề giúp mình. Lâm Vi Vi bĩu môi nhưng vẫn là không tự chủ được đi về phía Lâm Mục.

Là anh sai mèo nhà anh đến nhà tôi quấy phá đúng không? Cô bé hỏi.

Đúng vậy a, bởi vì tôi muốn cùng cô có một lần gặp gỡ khó quên. Chàng trai trả lời.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/meo-tren-lau-hoa-duoi-lau>